

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **M. T.**
státní příslušnost: X
X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-1241/ZA-ZA12-D08-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá.*
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Polsko. Žalobce se ovšem obává návratu do své země původ – X. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v září loňského roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Žalovaný o ní rozhodnutím ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-1241/ZA-ZA12-D08-2024 („rozhodnutí žalovaného“), řízení zastavil [§ 25 písm. i) zákona o azylu], protože žádost posoudil jako nepřipustnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Polská republika.
3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu v době, kdy byl držitelem polského povolení k pobytu, které bylo platné do 12. 9. 2023. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Polsko. To svoji příslušnost uznalo.
4. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Polsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel z *Informace OAMP – Polsko: Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systému* z května 2023. Popsal, jak v Polsku probíhá azylové řízení. A poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy nebo Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Polsku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Skutečnost, že tam ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí podle žalovaného o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného tam žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nesprávné, protože dostatečně nezohlednil jeho osobní poměry, individuální situaci a vážné důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Návrat do jeho domovského státu představuje pro žalobce reálnou hrozbu vážného nebezpečí. Žalovaný při posuzování žádosti nevzal plně v úvahu individuální okolnosti žalobce, včetně konkrétního rizika fyzického a psychického ohrožení v případě návratu do X. Situace v zemi původu je dlouhodobě nestabilní. Žalobci přímo hrozí násilí a perzekuce kvůli jeho národnosti, náboženskému vyznání či politickým názorům. S ohledem na tyto skutečnosti by návrat do země původu mohl vést k vážnému ohrožení života, zdraví a základních práv žalobce.
6. Rozhodnutí žalovaného navíc odporuje právům žalobce na ochranu před pronásledováním a ohrožením života, která zakotvují mezinárodní úmluvy, jež zavazují Českou republiku. Žalobce může v případě návratu čelit nejen špatnému zacházení, ale i perzekuci ze strany státních i nestátních aktérů, což by mu znemožnilo vést bezpečný a důstojný život. Existuje reálné riziko, že tam žalobci odeprou možnost spravedlivého soudního procesu a že bude čelit systematickému porušování svých základních práv.
7. Žalovaný upozorňuje, že žalobce nezpochybňuje azylový systém v Polsku. Naopak opakovaně uvádí, proč by mu měla být udělena mezinárodní ochrana. Nicméně napadeným rozhodnutím žalovaný pouze rozhodl, že státem příslušným k projednání žádosti žalobce je Polsko. To žalobce nijak nenapadá. Během řízení neuvedl, proč nemůže pokračovat v žádosti o azyl v Polsku.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba *není důvodná*.
9. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je jen a pouze *určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu* podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1).
10. V této věci je státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu Polsko (viz bod 3 výše). Žalobce to nijak nezpochybňuje. Namísto toho se obává následků jeho návratu do X. Věcné důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu a obavy, které má z vycestování do vlasti, ovšem *vůbec s předmětem řízení nesouvisí*. Jak soud uvedl, účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Polsko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Námitky žalobce tedy míří zcela „mimo terč“, a proto nejsou důvodné.
11. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
12. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, pak žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se však tomuto tématu v odpovídající míře věnoval (viz bod 4 výše).
13. S ohledem na vše výše uvedené je rozhodnutí žalovaného v pořádku. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Polsko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

14. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
15. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost*. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 31. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce